

Dlouhá tenká struna

Jaromír Nohavica

Jako dlouhá tenká struna,
která čeká na mé prsty,
jako promáčená Luna,
když ji voda drží v hrsti.
jako vraky na pobřeží,
marná mince pro pokojskou,
jako zvony městských viží,
když se blíží cizí vojsko.

R: Taková je ve mně tíseň,
taková je tíseň ve mně.
Nezmění se, nezmění se,
dokud klavír hraje temně.
Takové jen písně umím,
takové jen písně umím,
jinak světu nerozumím.

Jako list na konci větve,
když už říjen židle sklízí,
jako ruce, ale ne tvé,
ruce chladné, ruce cizí,
jako dlouhá temná řada
našich slibů, všechny směšné,
jak můj dotaz: "Máš mě ráda?",
jak tvé ticho bezútěšné.

R:

Jako břímě, které nechci
a dál nesu bez úspěchu,
jako ptáci, ach, tak lehčí,
lehčí člověčího dechu,
jako první nadechnutí,
jak poslední probuzení,
jako noc, jež mlčet nutí,
jako láska, které není.

R: